

Cel mai în vârstă veteran de război din județul Alba, mr.(rtr.) IOAN LOGHIN a fost sărbătorit în data de 01.05. 2023 cu prilejul împlinirii venerabilei vârste de 102 ani

În comuna Fărău din Alba își trăiește bătrânețile unul dintre puținii veterani de război din județ, mr.(rtr) Ioan Loghin - sau Moșu Loghin, cum îi spun localnicii – a împlinit 102 ani .

Povestea lui "Moșu' Loghin" este una tulburătoare. Rănit grav pe front, trăiește de 71 de ani cu schizele războiului în el. Moșu' Loghin e un om mărunțel, foarte călit de viață și împăcat cu toate. A avut zece copii. Nouă dintre ei îi trăiesc, fiind stabiliți în țară și în străinătate. E tare mândru de toți. Are o fată în satul vecin, în Sânbenedic, care vine zilnic, le face de mâncare părinților și îi îngrijește. La această vârstă, veteranul nu mai vede decât foarte puțin. Cu toate acestea își îngrijește soția de 95 ani, aflată la pat, paralizată, de 13 ani. Femeia are Alzheimer, nu îl recunoaște și îi sărută mâna de fiecare dată când e lângă ea, mulțumindu-i, ca unui străin, că o îngrijește.

A fost încorporat la Batalionul 5 Vânători de Munte din Abrud în data de 20.01.1942 unitate cu care a participat în război și a ajuns până în Cecenia. În urma unui atac al partizanilor ruși, a fost grav rănit la picioare, în Crimeea. Ioan Loghin a fost abandonat de camarazii săi în groapa în care se refugiaseră și unde au fost atacați ulterior. Ne-a povestit că era o zi călduroasă, nimeni nu era în jurul lui și îi era foarte sete. Picioarele ciuruite erau întoarse invers, în spate, cu tot cu bocanci. A stat acolo inert până spre seară. De sete și având dureri insuportabile, simțea cum i se usucă trupul și că moare. Armata, povestește el, aduna noaptea în niște camioane morții și, eventual, și răniții. Așa au dat de el, mai mult mort decât viu. A fost pus deasupra morților! În noaptea aceea a fost operat într-un spital improvizat, fiind anesteziat cu morfină. Recuperarea a durat vreo cinci luni, în spitale din Crimeea, Corabia și Caracal, în funcție de cum rușii se apropiau. A îndurat chinuri inimaginabile până s-a vindecat. Nu a crezut vreodată că va mai putea umbla. De fapt, se aștepta să-i fie amputate picioarele, mai ales că mult timp tratamentul nu avea efect. A fost lăsat la vatra în data de 21.04.1944. Acasă s-a întors cu greu, din cauza lipsei transporturilor, liniile de cale ferată fiind distruse de armata germană. Într-un final a ajuns în halta din Unirea, sus, urcat pe o locomotivă, nefiind vagoane disponibile, iar de acolo a mers pe jos acasă, la Fărău, unde îl așteptau frații mai mici, în număr de 11, și mama. Tatăl său a decedat înainte de război la vârsta de 50 de ani.

S-a căsătorit cu femeia lui, alături de care trăiește din 1946, iar împreună au avut zece copii, dintre care mai trăiesc nouă. A lucrat toată viața la oi, iar din munca câmpului și-a făcut o gospodărie frumoasă și și-a crescut copiii. Duce dorul uneia dintre fiice stabilite în Australia și care nu a fost de mulți ani acasă.

Moșu' Loghin s-a obișnuit cu schizele rămase în corp, care au devenit parte din viața lui. Pielea îmbătrânită și transparentă pe alocuri, scoate la lumină vene groase vizibile, dar și aceste dovezi ale suferinței: pe picior, în mai multe locuri, la degetul mic de la o mână, pe braț, în vreo trei locuri, pe umăr și coaste. Se pare că doctorul i-a scos schizele de la picioare și i-a tratat rănilor, dar resturile de bombă, care i-au atins corpul, au rămas acolo. Omul acesta a fost ciuruit, iar Dumnezeu l-a binecuvântat, iată, să treacă peste 102 de ani!

A consemnat Col.(rtr.) Neamțu Ovidiu

